

Sygn. akt II AKa 78/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Anna Zdziarska (spr.)

Sędziowie: SA – Katarzyna Capałowska

SO (del.) - Anna Grodzicka

Protokolant: - st. sekr. sąd. Anna Grajber

przy udziale Prokuratora – Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2023r.

sprawy A. C. (1), syna W. i M. z domu P., urodzonego dnia (...) w S.

oskarżonego o czyny z art. 148 § 1 k.k., z art. 160 § 1 k.k., z art. 178 a § 1 k.k., z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 18 grudnia 2020 r.

sygn. akt V K 106/20

- 1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. C. (1),*
- 2. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 78/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 18 grudnia 2020r., w sprawie V K 106/20.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść - obrońca

na niekorzyść

w całości – obrońca, co do czynów z punktu 1. 5, 9

w części - prokurator

#

co do winy - obrońca

#

co do kary – prokurator i obrońca w zakresie punktu 6

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu – zarzut obrońcy	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia – zarzut obrońcy	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia – zarzut obrońcy	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka – zarzut prokuratora i obrońcy jako zarzut alternatywny oraz co do punktu 6	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz</u>
--

<u>niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Zarzuty obrońcy obraży prawa procesowego tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i dokonania błędnych ustaleń faktycznych – niezasadne.</p> <p>Podniesiony przez prokuratora zarzut rażącej niewspółmierności kary i alternatywnie przez obrońcę – niezasadny.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Obrońca A. C. (1) w odniesieniu do każdego z przypisanych mu nieprawomocnym wyrokiem czynów sformułował odrębne zarzuty. I tak:</p> <p>w zakresie zabójstwa B. S. podniósł obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k.</p> <p>Na samym wstępie stwierdzić należy, że możliwe jest zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k. tylko wówczas, gdy dowody zostaną ocenione swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i pomimo tego pozostaną niedające się usunąć wątpliwości.</p>		

Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie miała jednak miejsca.

Z wniesionego środka odwoławczego wynika, że jego autor uważa, że zebrane dowody nie są wystarczające do uznania winy A. C. (1), nadto iż powinny zostać pominięte wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku postępowania przygotowawczego w których przyznał się do zabójstwa, ponieważ w czasie przesłuchania znajdował się pod wpływem alkoholu i narkotyków.

Sąd II instancji nie podziela w tym zakresie argumentacji skarżącego. Standardem jest, że osób nietrzeźwych nie przesłuchuje się. Jeżeli chodzi natomiast o działanie narkotyków, to brak podstaw by przyjąć, że miały one wpływ na percepcję oskarżonego. Złożył obszernie wyjaśnienia podając co prawda, że nie pamięta zabójstwa, ale szczegółowo opisał sprzeczkę z B. S.. Wskazał, iż miał do niej pretensje o to, że codziennie pije alkohol i zażywa narkotyki, bawi się ludzkimi uczuciami, jest wyrachowana, a jej dziecko nie ma szans na dobre wychowanie.

Obrońca twierdząc, że A. C. (1) nie miał motywu, by pozbawić pokrzywdzoną życia, gdyż ją kochał zakłada, że możliwe jest tylko racjonalne działanie, co w świetle praktyki zawodowej i doświadczenia życiowego uznać należy za błędne podejście. Można jedynie stwierdzić, że oskarżony nie planował zabójstwa i takiego ustalenia Sąd Okręgowy nie dokonał.

Jeżeli przyjąć tak jak obrońca, że sporządzanie zapisków przez oskarżonego miało działanie terapeutyczne i było sposobem na rozładowanie emocji, to niezależnie

od tego kiedy dowodowe zapiski zostały sporządzone świadczą o tym, że towarzyszyły im negatywne emocje względem pokrzywdzonej. Inaczej nie można potraktować nazwania pokrzywdzonej kłamczuchą, traktującą go jak śmiecia. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że w celu ustalenia autora zapisków niezbędne było dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego.

Skarżący w rozważaniach na temat ewentualnego motywu całkowicie pominął opinię sądowo – psychiatryczną, a ta jest wyjątkowo niekorzystna dla oskarżonego. A. C. (1) posiada nieprawidłowe cechy osobowości. Jest to osobowość o cechach impulsywnych z zachowaniami dys socjalnymi, na ukształtowanie się której znaczący wpływ miały i mają mechanizmy uzależnienia. Funkcjonuje w sposób pasywno – zależny, domagając się uwagi i aprobaty, reagując urazą na najmniejsze wymagania stawiane mu przez otoczenie, odczuwając ciągle poczucie skrzywdzenia. Nie ma poczucia winy, obarcza odpowiedzialnością otoczenie, zaprzecza własnym problemom psychologicznym.

Taka jest rola obrońcy by mnożyć wątpliwości i przekierować uwagę sądu odwoławczego na inne niż ustalone zaskarżonym wyrokiem możliwości pozbawienia życia B. S. i inne osoby, niemniej w realiach tej sprawy nie mają one mocnych podstaw. Przyznać rację należy skarżącemu, że przeprowadzający oględziny zwłok A. K. nie miał doświadczenia w tego typu czynnościach i naiwnym z jego strony było oczekiwanie, że czas zgonu zostanie określony

trzy doby później podczas sekcji zwłok. Nie można się jednak zgodzić ze skarżącym, że wyłącznie na podstawie plam opadowych ustalono czas zgonu pokrzywdzonej, bowiem brano pod uwagę także stężenie pośmiertne oraz aktywność życiową pokrzywdzonej związaną między innymi z czasem kontaktów telefonicznych. Według Sądu ad quem nie jest możliwe katagoryczne i precyzyjne określenie czasu zgonu na podstawie wyłącznie zmian pośmiertnych. W przedziale czasowym śmierci ustalonym w oparciu o powyższą metodę mieści się pobyt oskarżonego w mieszkaniu. Obrońca przyjmuje błędnie jako godzinę rozpoczęcia oględzin 24 – 1 w nocy, podczas gdy faktycznie oględziny rozpoczęto o godz. 23 : 40 w dniu 20 czerwca 2019r., a zatem nie mogło dojść do zabójstwa o godzinie 9:00 w dniu 21 czerwca 2019r., już po wyjściu oskarżonego z mieszkania. W tym układzie tracą na znaczeniu dalsze rozważania dotyczące możliwości opuszczenia mieszkania przez zabójcę oknem, niemniej jednak Sąd II instancji jest zobligowany do ustosunkowania się do każdego zarzutu, by wykazać, że nie było innej alternatywnej możliwości zdarzenia.

B. S. nie miała żadnych wrogów, choć miała trudny charakter zwłaszcza po alkoholu i narkotykach. Były partner A. O. nie miał żalu o to, że się rozstali i nawet gdy mieszkała z oskarżonym wspierał ją finansowo, a nawet opiekował się jej dzieckiem. Gdyby przyjąć na potrzeby rozważań obrońcy, że do zgonu pokrzywdzonej doszło po godzinie 8 w dniu 21 czerwca 2019r., to zabójca musiałby czekać na opuszczenie mieszkania przez A. C. (1), potem nie wiedząc kiedy wróci, pozbawić życia B.

S., posprzątać mieszkanie, zamknąć drzwi od wewnątrz, zabrać jedyny klucz i wyjść oknem, ryzykując przy tym że zostanie dostrzeżony przez przechodniów i zapamiętany z powodu nietypowej drogi ewakuacji.

Pomimo, że A. C. (1) mieszkał z pokrzywdzoną, sprzątał, używał sprzętu AGD, to dla ustalenia jego winy istotne znaczenie ma opinia genetyczna. Na uchwycie mopa i uchwycie do wiadra, którymi z podłogi ścierano krew pokrzywdzonej ujawniono mieszaninę DNA pochodzącego od co najmniej dwóch osób. W w/w mieszaninach DNA stwierdzono allele charakterystyczne dla profilu DNA B. S. i A. C. (1). Powyższa okoliczność przeczy tezie o istnieniu innego niż oskarżony sprawcy zabójstwa, bowiem jego DNA nie ujawniono na przedmiotach których musiałby używać. Zauważyć też należy, iż gros śladów linii papilarnych i DNA pochodzi od pokrzywdzonej i oskarżonego, a tylko nieliczne – na poszewce i kocu od innych mężczyzn. Podobnie sytuacja wygląda w przypadku śladów traseologicznych, co świadczy o tym, że pozostają one bez związku z zabójstwem. Przypomnieć należy, że w dniu 20 czerwca 2019r. do godziny około 23 gościli sąsiedzi W. N. i J. S. (1). Z dużą dozą prawdopodobieństwa przyjąć należy, iż w mieszkaniu towarzysko bywały także inne osoby, chociażby M. H..

W przekonaniu Sądu II instancji równoprawnej, a zarazem alternatywnej wersji zdarzenia nie można zbudować na przywołanych w apelacji świadkach T. P. i W. N., które przytoczyły zasłyszaną rozmowę telefoniczną pokrzywdzonej, ponieważ nie

wynikają z niej żadne konkrety. Ponadto nie można zgodzić się z obrońcą, że o godz. 3:24 pokrzywdzona jeszcze żyła, bo wysłała sms do M. Ł.. Wskazany fakt świadczy jedynie o tym, że z jej numeru telefonu został wysłany sms. W toku śledztwa sprawdzono miejsca logowań telefonu M. Ł. (k. 1017). Jego telefon w dniu 20 czerwca 2019r. logował się na stacjach BTS w W., a w dniu następnym od godzin popołudniowych do wieczora na terenie N.. Sprawdzono również logowania telefonu A. Ż.. W dniach 20 – 21.06.2019r. brak było logowań w miejscowości J.. Tezy o sprawstwie innej osoby nie da się postawić na podstawie tego, że pokrzywdzona miała kontakty w środowisku narkomanów, nie była szczerą wobec bliskich oraz na plotkach powziętych przez W. Z., że mogła mieć zatargi w związku z pracą na automatach w P..

Podkreślić należy, że w mieszkaniu nie było śladów włamania, nic nie zginęło, nie ujawniono dowodów świadczących o zgwałceniu pokrzywdzonej. Ujawniona w ciele ofiary sperma pochodziła wyłącznie od A. C. (1). Z protokołu oględzin wynika, że wyłącznie odzież męska była porozrzucana, co może wskazywać na pośpiech z jakim opuszczał mieszkanie A. C. (1). Tezę tę dodatkowo wspiera fakt, że w zlewie znajdowały się brudne naczynia, noże, puszki po piwie, a podłoga z krwi została wytarta niestarannie. Przybyli na miejsce ratownicy medyczni odnieśli wrażenie, że podłoga jest lepka.

Pozbawiony podstaw dowodowych jest wniosek skarżącego, że gdyby oskarżony był sprawcą zabójstwa,

to powinien na ciele mieć jakieś obrażenia. B. S. znajdowała się w stanie głębokiej nietrzeźwości (2 % alkoholu we krwi, w moczu 2,6%) oraz pod wpływem środków psychotropowych. Według biegłego medyka sądowego była duszona, zaś przyczynę zgonu stanowił wstrząs krwotoczny wywołany raną cięto – kłutą z przecięciem obu żył szyjnych. Nie posiadała obrażeń obronnych, a zatem przyjąć należy, że się nie broniła nawet biernie zasłaniając rękoma.

Za chybiony został uznany przez Sąd odwoławczy argument obrońcy, że w zakresie możliwości oskarżonego nie leżało pozbawienie życia pokrzywdzonej, gdyż ją kochał, planował wspólne życie, opiekował się dzieckiem, nie był agresywny i robił dobre wrażenie. Istotnie w taki sposób zachowanie oskarżonego opisała siostra B. A. J., koleżanka W. Z., M. H., sąsiedzi W. N. i J. S. (1), ale obiektywnie rzecz ujmując mieli z nim kontakt incydentalny, wręcz jednorazowy. A. C. (1) mieszkał kilka dni z pokrzywdzoną w maju 2019r., zanim ostatecznie wyprowadził się A. O. i zamieszkał na początku czerwca 2019r. tj. na 20 dni przed jej śmiercią. Ponownie w tym miejscu należy przywołać opinię psychologiczną, z której wynika zarówno osobowość impulsywna oskarżonego, jak i skłonność do przedstawiania się w lepszym świetle. Jednocześnie co pomija apelacja, z materiału dowodowego wyłania się obraz rosnącego niezadowolenia oskarżonego z postępowania pokrzywdzonej, utrzymywania kontaktów z innymi mężczyznami i braku odpowiedzialności za dziecko.

Na sprawstwo oskarżonego wskazuje także jego zachowanie po

zdarzeniu. Na każdą obciążającą go okoliczność A. C. podawał wytłumaczenia, lecz nie brzmiały one wiarygodnie. Odniesić można wrażenie, że w kontakcie z kierowcą taksówki i później policjantami umniejszał swą znajomość z pokrzywdzoną nazywając ją koleżanką, znajomą, wskazując na okazjonalny pobyt w miejscowości J.. Został zatrzymany w dniu 23 czerwca 2019r. o godz. 23:17, podczas gdy z W. wrócił w dniu 21 czerwca 2019r. w godzinach nocnych. Oskarżony dzwoniąc do W. Z. o godz. 23:17 z pytaniem o B. S. tworzył sobie alibi, bowiem jak wynika z jego wyjaśnień, nie było takiej sytuacji, że nie mógł dostać się do domu, tylko nie chciał, gdyż widział pod blokiem policję. A. C. odczytywał też wiadomości wysyłane na aplikację M. przez siostrę pokrzywdzonej, ale na nie nie odpowiadał. Nie powrócił też do domu rodziców, co przemawia za tym że obawiał się zatrzymania.

W odniesieniu do czynu z art. 160 § 1 k.k. Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Konstrukcja apelacji w zakresie tego czynu została powiązana z linią obrony przyjętą przez oskarżonego w odniesieniu do czynu polegającego na zabójstwie B. S.. Ponieważ jednak linia obrony uznana została za niewiarygodną, to za jak najbardziej prawidłowe uznać należy ustalenia Sądu I instancji, że A. C. (1) po zabójstwie pokrzywdzonej zostawił ponad miesięczne dziecko bez opieki w zamkniętym na klucz mieszkaniu. Takie działanie niewątpliwie narażało go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia i zdrowia. J. S. (2) bez opieki pozostawał przez 11 godzin. Nie ma znaczenia podnoszona w

apelacji okoliczność, że stan zdrowia dziecka oceniono jako dobry, skoro odbyło się to dzięki staraniom A. J., która weszła do mieszkania przez okno i zajęła się chłopcem.

Na uwzględnienie nie zasługiwała także apelacja obrońcy w zakresie czynu z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Przez to, że w toku rozprawy M. H. popadała w sprzeczności, czy wycofywała się z zeznań nie można uznać w całości za niewiarygodne jej zeznań, jakby chciał obrońca. Potwierdziła zeznania z postępowania przygotowawczego wskazując, że „de iure i de facto” są zgodne. Podtrzymała też, że oskarżony poczęstował ją amfetaminą. Oczywiście nie zabezpieczono tego środka, bo został skonsumowany i nie jest sytuacją niecodzienną, że na podstawie opisu działania ustala się czy była to sytuacja obojętna dla organizmu, czy psychoaktywna. M. H. jest osobą uzależnioną od narkotyków, więc można powiedzieć, że posiada szeroki wachlarz wiedzy na temat działania narkotyków i nawet opisała, iż była pobudzona. Zapewne również rozpoznałaby mąkę, o którą była pytana podczas rozprawy. Niezależnie od opinii psychologicznej, wyraźnie podkreślała, że nie chce zaszkodzić A. C. (1). Z psychologicznego punktu widzenia świadek dysponuje mieszczącym się w granicach normy poziomem sprawności intelektualnej, w tym zdolności do postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania zdarzeń. Podczas rozprawy M. H. przejawiała postawę obronną i nieprawidłową motywację do składania zeznań. Z uwagi na powyższe w ocenie biegłego J. W. za bardziej wartościowe uznać należy

zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym.

Postulat obrońcy o uniewinnienie oskarżonego nie mógł zostać zrealizowany, pomimo, iż jedynym dowodem na udzielenie amfetaminy były zeznania M. H.. Zarówno oskarżony, jak i pokrzywdzona oraz M. H. regularnie zażywali narkotyki, więc już w tym kontekście zeznania świadka zyskują walor wiarygodności. Ktoś kto zażywa narkotyki, ma też dostęp do źródła zaopatrzenia i jednocześnie nie ma oporu wewnętrznego, by się nim podzielić.

Skarżący stwierdził, że kwoty zadośćuczynienia zasądzone na rzecz bliskich są wygórowane. Nie da się jednocześnie ukryć, że obrońca poczynił z góry niemożliwe do sprawdzenia założenie, że pokrzywdzona nie uwolniłaby się od nałogu i nie wypełniałaby prawidłowo roli matki, a ogólnie to lepsze życie dzieciom zapewni ich ciotka. W ocenie Sądu odwoławczego kwoty tytułem częściowego zadośćuczynienia zostały zróżnicowane i uwzględniają fakt, że J. S. (2) nie zdążył poznać swej matki, przeżycia psychiczne starszego syna oraz siostry pokrzywdzonej. Na uwadze też mieć należy, iż wychowanie dzieci pociąga za sobą duże koszty, które na skutek śmierci pokrzywdzonej zostały przerzucone całkowicie na osobę z nimi spokrewnioną w linii bocznej. Tak ukształtowane kwoty środka kompensacyjnego stanowią kwoty odpowiednie i nie stanowią źródła nadmiernego wzbogacenia.

Sąd II instancji nie uwzględnił apelacji prokuratora i obrońcy w zakresie kary.

Prokurator zarówno kary jednostkowe, jak i łączną uznał za rażąco łagodne i wniósł o wymierzenie za czyn z punktu I - kary 25 lat pozbawienia wolności, za czyn opisany w punkcie II - kary 5 lat pozbawienia wolności, za czyn z punktu III - kary 1 roku pozbawienia wolności, za czyn z punktu IV - kary 3 miesięcy pozbawienia wolności i kary łącznej w wymiarze 25 lat pozbawienia wolności.

Obrońca z kolei uznał za niewspółmiernie surową karę wymierzoną za czyn z art. 178 a § 1 k.k., jak też karę łączną.

Sąd Apelacyjny nie podzielił argumentacji żadnej ze stron. Wprawdzie oskarżony nie wyraził skruchy, a w pełni przyznał się tylko do jednego czynu, to jednak zważyć należy, iż było to konsekwencją jego linii obrony, a w tej sytuacji braku przyznania nie traktuje się jako okoliczność obciążającą. Myli się także prokurator, że nie ma znaczenia czy sprawcy zabójstwa towarzyszy zamiar nagły, czy przemyślany, gdyż ten ostatni świadczy o dużym natężeniu złej woli.

Nietrafne jest także odwoływanie się przy wymiarze kar do znamion poszczególnych czynów. Trudno również przy zamiarze nagłym zarzucać, że oskarżony powinien poszukiwać innego sposobu rozwiązania konfliktu. Gdyby się wyprowadził do czynu przeciwko życiu by w ogóle nie doszło i nie byłoby powodu do rozważań na temat winy i kary. Przeciwnie niż obaj skarżący, Sąd Okręgowy całościowo uwzględnił dyrektywy sądowego wymiaru. Wziął pod uwagę dotychczasową niekaralność

oskarżonego, warunki i właściwości osobiste oraz wysoki stopień szkodliwości czynów. Nie pominął też potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i indywidualnego oddziaływania kary. Sąd odwoławczy za trafną uznał konstatację Sądu I instancji, że kara 25 lat pozbawienia wolności byłaby rażąco niewspółmiernie surowa i dopóki istnieją widoki, że mniej surowa kara zaspokoi potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz osiągnie cele wychowawcze i zapobiegawcze w stosunku do sprawcy, nie godząc przy tym w szeroko rozumiane poczucie sprawiedliwości, dopóty po kary najcięższe sięgać nie należy. Kary jednostkowe i kara łączna są wyważonymi, z tego powodu nie uwzględniono apelacji prokuratora i obrońcy.

Wniosek

Wniosek obrońcy o zmianę uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów z punktów 1,5 i 9 oraz warunkowego umorzenia postępowania co do czynu z art. 178 a § 1 k.k. – niezasadny.

Wniosek o obniżenie kwot zadośćuczynienia – niezasadny.
Wniosek o zasądzenie wynagrodzenia – niezasadny.
Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania – niezasadny. Wniosek o obniżenie kar – niezasadny.

Wniosek prokuratora o podwyższenie kar jednostkowych i wymierzenie kary łącznej w

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

wymiarze 25 lat pozbawienia wolności – niezasadny.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
<p>Zasada swobodnej oceny dowodów ma charakter zasady o podstawowym znaczeniu. Przekonanie o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego jeżeli poprzedza je ujawnienie w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi ono wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zgodnie art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. - właściwie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.</p> <p>Z powodów wskazanych w rubryce nr 3 wniosek obrońcy o uniewinnienie oskarżonego nie zasługiwał na uwzględnienie.</p> <p>W każdym przypadku sąd powinien baczyć przede wszystkim na to, aby dolegliwość całokształtu represji skierowanej przeciwko skazanemu nie przekraczała stopnia jego winy, albowiem każda kara nie spełniająca tego ostatecznego wymogu uznana będzie za rażąco surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.</p> <p>Rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4, zachodzić może tylko</p>	

wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo SN (por. III KR 254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51 i aprobatę tego stanowiska: M. Cieślak, Z. Doda, Przegląd orzecznictwa, Pal. 1975, nr 3, s. 64).

Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował dyrektywy wymiaru kary i orzekł kary jednostkowe i łączną pozbawienia wolności adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynów i nie przekraczającą dolegliwości stopnia winy. Ponadto tytułem zadośćuczynienia zasądził kwoty odpowiednie, a nie nadmierne.

Sąd odwoławczy nie uwzględnił też wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ponieważ zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k.. Sąd odwoławczy uchyła orzeczenie i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Żadna z powyższych przesłanek uchylenia wyroku nie zaistniała.

Skarżący był obrońcą z wyboru, oskarżony nie został uniewinniony i w związku z tym nie było podstaw do zasądzenia wynagrodzenia.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>Sąd orzekający w niniejszej sprawie doszedł do wniosku, że nie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.</p> <p>W uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022r., I KZP 2/22 stwierdzono, że brak jest podstaw do przyjęcia a priori, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018r. nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.</p> <p>Sąd orzekający w niniejszej sprawie przed rozprawą zapoznał się z dokumentacją postępowania w sprawie o powołanie SSO Agnieszki Brygidyr – Dorosz nadesłanej z KRS na potrzeby sprawy o sygn. akt II AKa 56/21. Nie stwierdził przy tym takich okoliczności, które dyskredytowałyby sędziego z uwagi na powiązanie z władzą wykonawczą, czy nietypową drogę awansu zawodowego. Sędzia ukończyła Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego w Szczecinie z wynikiem bardzo dobrym, egzamin prokuratorski złożyła w październiku 2005r. z wynikiem dobrym. Była prokuratorem Prokuratury Rejonowej w Sulęcinie, Warszawa – Praga Południe i Warszawa Śródmieście – Północ w Warszawie do czasu nominacji do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga Północ. W okresie od 16.06.2009r do 15.03.2010r. pełniła funkcję p.o. Zastępcy Prokuratora Rejonowego. Ukończyła dodatkowe szkolenia, w tym kurs języka angielskiego prawniczego. W pracy była postrzegana jako osoba wykonująca swe obowiązki z zaangażowaniem, podejmującą trafne decyzje. Ubiegając się do funkcji orzeczniczej w sądzie od sędziego wizytatora otrzymała ocenę pozytywną, albowiem posiadała dobre przygotowanie merytoryczne. Uchwałą 782/2019 z dnia 26 lipca 2019r. Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła Prezydentowi RP wniosek o powołanie pani A. Brygidyr – Dorosz na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie. Siedemnastu członków Krajowej Rady Sądownictwa oddało 11 głosów za, 2 przeciw, 3 wstrzymujące i nieważny.</p>

	Sędzia sprawozdawca w niniejszej sprawie rozpoznawała wcześniej sprawy osądzone przez sędziego A. Brygidyr – Dorosz i nigdy nie miała zastrzeżeń do sposobu prowadzenia sprawy, ani zachowania zasady bezstronności.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 18 grudnia 2020r., w sprawie o sygn. akt V K 106/20.</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powody wskazano w rubryce nr 3.	
<i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

<i>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>	
1.1.	# art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Z uwagi na konieczność odbycia długoterminowej kary pozbawienia wolności przez oskarżonego, na podst. art. 624 § 1 k.p.k. orzeczono o kosztach postępowania.

7. PODPIS

Katarzyna Capałowska Anna Zdziarska Anna Grodzicka

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 18 grudnia 2020r., w sprawie o sygn. akt V K 106/20		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości, za wyjątkiem czynu z punktu 6		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		

#	Uchylenie jako wniosek alternatywny	#	zmiana
---	-------------------------------------	---	--------

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 18 grudnia 2020r., w sprawie o sygn. akt V K 106/20		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości, za wyjątkiem czynu z punktu 6		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie jako wniosek alternatywny	# zmiana